

one Arminianismi cap. 20. th. 3. Docet enim ibi, recte quidem Arminianos improbare Socinianam doctrinam, qua docetur, Deum saepenumero in hac vita gratiae ostium sic occludere, ut nulla veniae aut misericordiae divinae recuperandae spes sit; sed male negare eosdem, quod sententia haec adeo falsa & noxia sit, ut tolerari non possit; & pejus in eo peccare, quod eos, qui hanc sententiam fovent, si rationibus ab ea abduci nequeant, iudicio suo frui sinant. Rationem, cur haec Sociniani erroris tolerantia in Arminianis probari non debeat, hanc subjicit; quod certissima haec sit ad desperationem via, si credas aut persuasus sis, Deum gratiae ostium nonnullis hominibus ita penitus occludere ideoque non possit non ista sententia noxia & damnabilis haberi. Et quomodo, inquit, tolerabitur illa doctrina, qua gratia Dei labefactatur & immisericordiae calumnia benignissimo Domino nostro struitur, ut de Novatianis, erroris hujus autoribus, quondam professus est Eusebius Lib. VII. Histor. Eccles. cap. 8. quodnam asylum supererit miseris peccatoribus, ad quod se recipiant, siquidem semper metuendum sit ipsis, ne sint ex eorum numero, quibus gratiae ostium penitus sit occlusum. Haecenus *Calovius*. Inter Pontificios sententiam de gratia induratis adhuc viventibus penitus negata non solum erroneam, sed & impiam pronunciat *Dominicus à Soto*, adductus ab *Autore disputationis notarum* pag. 305. cum ista sententia homines viventes diabolis aequiparet, eosque in scopulum desperationis abigat: Quin etiam errorem hunc blasphemum esse dicit & impium in Christi meritum, quasi non esset redemptor universalis. Notamus hoc contra *Bescheferum*, cujus modestia nimis liberaliter à non-